

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.009/2024/9.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: Kummer Ügyvédi Iroda

ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím9)

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperesi képviselő: Majorosi Ügyvédi Iroda

ügyintéző: dr. Koller Mihály Dávid ügyvéd

(cím13)

A per tárgya: azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményei

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 71.M.70.149/2022/44/II.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 45.

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja a felperes keresetét elutasítja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 209.700 (kettőszázkilencezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 782.250 (hétszáznyolcvankettőezer-kettőszázötven) forint elsőfokú és 528.296 (ötszázhuszonnyolcezer-kettőszázkilencvenhat) forint fellebbezési illeték, továbbá 16.692 (tizenhatezer-hatszázkilencvenkettő) forint költség az állam terhéen marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 1997. október 2. napjától állt munkaviszonyban az alperessel, munkaköre 2016. július 1. napjától vízvegyészeti főgépész volt.

[2] A felperes havi bruttó távolléti díjának összege a munkaviszony megszüntetését közvetlenül megelőző időszakban havi bruttó 733.745 forint volt, a bérfizetés napját a felek a munkaszerződésben nem határozták meg. A felperest a munkabéren felül önkéntes nyugdíjpénztári hozzájárulás is megillette, melynek mértékét az alperes által is aláírt, Társaság1 csoport Kollektív Szerződése szabályozta.

[3] Az alperes ügyvezetője a társaságcsoprt kollektív szerződését 2020. augusztus 14-én 6 hónapos felmondási idővel alperes nevében felmondta, mely az alperes vonatkozásában 2021. február 14-től hatályát veszítette.

[4] 2020. őszén az alperes gazdasági nehézségekre hivatkozva néhány hónapig a munkavállalók munkabérét két részletben fizette meg oly módon, hogy a bérfizetés napján nettó 200.000 forintot fizetett meg, a fennmaradó munkabérrészt két hét elteltével teljesítette. 2021. év elejétől a bérfizetési késedelem megszűnt.

[5] Az alperes 2020. októberétől a munkavállalókat a kollektív szerződés alapján megillető önkéntes nyugdíjpénztári hozzájárulást nem fizette meg.

[6] A felperes 2022. november 4-én munkaviszonyát írásban közölt felmondással megszüntette, jognyilatkozatát nem indokolta.

[7] Cég1 Zrt. általános vezérigazgató-helyettese 2022. november 9-én kelt levelében arról tájékoztatta a munkavállalókat, hogy 2022. november 10-én a munkabér fizetés napján munkavállalónként nettó 200.000 forint kerül kifizetésre, a tárgyhavi munkabér fennmaradó részét a munkáltató legkésőbb 2022. november 30. napjáig teljesíti. A tájékoztatás szerint a

munkabér részletekben történő megfizetése biztosítja Cég1 Zrt. folyamatos működését, segíti a felszámolási eljárás elkerülését.

[8] Az alperes a felperes 2022. október havi nettó 683.997 forint munkabéréből november 10-én nettó 200.000 forintot teljesített banki átutalással.

[9] A felperes 2022. november 16-án munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással megszüntette. Jognyilatkozatát azzal indokolta, hogy az alperes nem fizette meg határidőre, 2022. november 10. napjáig teljeskörűen a munkabérét, abból csak nettó 200.000 forintot teljesített. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az alperes 2020. szeptember óta nem fizeti az önkéntes nyugdíjpénztári hozzájárulást.

[10] A Megyei Kormányhivatal helységli Járási Hivatala felperes részére 2022. november 18. napjától álláskeresői járadékot állapított meg FE-02/01/021618-4/2022. számú határozatával.

[11] A felperes a 2022. december 2-án aláírt munkaszerződés alapján 2022. december 5-től a cég2 Nyrt.-vel létesített munkaviszonyt finomítás rendszerkezelőként, alapbére havi bruttó 375.000 forint.

[12] Az alperes 2023. április 12. napjától felszámolás alatt áll; felperes perbeli igényét hitelezői igényként nem jelentette be a felszámolónál.

[13] A felperes módosított keresetében kötelezni kérte az alperest havi bruttó 733.745 forint távolléti díj alapulvételével a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 78. § (3) bekezdés, 70. § (3) bekezdés, 69. § (2) g) pontja alapján 2.201.235 forint, 90 nap felmentési időre járó távolléti díj címén, 4.402.470 forint 6 havi távolléti díjnak megfelelő végkielégítés, ezen összegek után 2022. november 24-től a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdés szerinti mértékű késedelmi kamat, és az ügyvédi munkadíjból álló 330.000 forint + áfa összegű perköltség megfizetésére.

[14] A felperes az azonnali hatályú felmondás indokait illetően arra hivatkozott, hogy az alperes ugyan 2022. november 9-én előre jelezte, hogy a munkabér a bérfizetési napon nem teljes összegben kerül megfizetésre, de ettől függetlenül a munkáltató a bérfizetés elmulasztásával munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan és jelentős mértékben megszegte. Felperes a munkaviszonyból származó kötelezettségeit teljesítette, de együttműködési kötelezettsége, a jóhiszeműség és tisztesség követelménye alapján sem köteles a munkaviszonyt olyan munkáltatóval fenntartani, aki bérfizetési kötelezettségének nem tesz eleget.

[15] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Az alperes nem vitatta, hogy a felperest 2022. október havi munkabér címén bruttó 873.170 (nettó 683.997 forint) illette meg, amelyből a bérfizetés napján mindössze 200.000 forintot fizetett meg és a munkabér fennmaradó részét hozzávetőleg két hét elteltével utalta át a felperesnek. Az alperes álláspontja szerint az azonnali hatályú felmondás indokolása nem felel meg az Mt. 78. § (1) bekezdésben foglalt követelményeknek, arra a felperest terhelő Mt. 6. § (1) és (2) bekezdés szerinti a jóhiszeműség, a tisztesség az együttműködési kötelezettség megsértésével visszaélészerűen került sor.

Az alperes a felperes 2022. október havi munkabérét valóban nem teljes összegben fizette meg a bérfizetés napján, de előre tájékoztatta a felperest, hogy a fennmaradó munkabérreszt legkésőbb 2022. november 31-ig megfizeti, és a kifizetett nettó 200.000 forintra tekintettel a felperes november havi megélhetése nem került veszélybe. Felperes az alperes tájékoztatása ellenére a bérfizetési határidőt hat nappal követően azonnali hatályú felmondást közölt, eljárása ilyen körülmények mellett a jóhiszeműség és tisztesség követelményének nem felel meg.

[16] A felperes havi bruttó távolléti díjának összegét a felek egyezően 733.745 forintban határozták meg.

[17] A Székesfehérvári Törvényszék 71.M.70.149/2022/44/II. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 2.201.235 forintot felmentési időre járó távolléti díjként, 4.402.470 forintot végkielégítésként, a fenti összegek után 2022. november 24-től járó félévente a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező összegű késedelmi kamatát, és 419.100 forint perköltséget. Kötelezte továbbá a bíróság az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 398.947 forint feljegyzett illetéket, és 8.512 forint költséget a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala külön felhívására. A feljegyzett további 383.303 forint illetéket, és 8.180 forint költséget az állam viseli.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kiemelte, a felperes az azonnali hatályú felmondását az Mt. 78. § (1) a) pontja szerint minősülő minősített kötelezettségzegésre, az alperes munkabér nem teljes összegben történő kifizetését és a felperest a kollektív szerződés alapján megillető juttatás megfizetésének elmaradását jelölte meg. Az alperes nem vitatta, hogy a munkabért a felperes által előadottak szerint a bérfizetés napján teljes összegben nem teljesítette, és a kollektív szerződés hatálya alatt, 2021. február 14-ig nem teljesítette béren kívüli juttatás fizetési kötelezettségét, ezért az alperes nyilatkozata alapján az azonnali hatályú felmondás indokának valósága megállapítható.

[19] Az elsőfokú bíróság az Mt. 42. § (2) a) és b) pontja alapján kifejtette, az alperes legalapvetőbb kötelezettsége a foglalkoztatási és bérfizetési kötelezettség, a munkáltató nem mérlegelheti, hogy számára előnyösebb-e, ha bérfizetési kötelezettségének nem a jogszabály szerint tesz eleget. A munkáltató egyoldalú nyilatkozatával a bérfizetés napját nem módosíthatta, az erre vonatkozó tájékoztatása az egyébként köztudomású gazdálkodási nehézsége ellenére sem alkalmas arra, hogy magatartását jogszerűvé tegye. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy mivel a késedelmes munkabérfizetés a munkavállaló létfenntartását veszélyezteti, jelentős mértékűnek kell tekinteni akkor is, ha a késedelem csak a munkabér egy részét érinti.

[20] A munkaviszony rendeltetése a munkavállaló oldaláról a munkavállaló egzisztenciájának munkabér útján történő biztosítása, amennyiben munkáltató bérfizetési kötelezettségének nem tesz eleget, a munkavállaló részéről a munkaviszony rendeltetését veszti. Ezen kötelezettségzegés tehát okszerű indoka az azonnali hatályú felmondásnak.

[21] Az elsőfokú bíróság az Mt. 6. § (2) bekezdésében rögzített általános magatartási követelmények tekintetében kifejtette, hogy a felperes egy ideig bízott az alperes ígéreteiben, elfogadta a jogellenes munkáltatói magatartás tanúsítását magyarázó alperesi kifogásokat, a bérfizetést is érintő tartósan látszó válsághelyzet alapján azonban felperes később jogszerűen helyezte a biztos megélhetéssel kapcsolatos érdekeit a munkáltatói érdekek elé, és döntött az azonnali hatályú felmondás mellett. A felperes ezzel a magatartásával sem együttműködési kötelezettségét, sem a jóhiszeműség és tisztesség követelményét nem szegte meg.

[22] Az alperest terhelte a bizonyítás abban a tekintetben, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondás jogát visszaélészerűen gyakorolta. Az elsőfokú bíróság a tanúk vallomása és a felperes által becsatolt okiratok alapján azt állapította meg, hogy a joggal való visszaélést az alperes nem bizonyította.

[23] Az alperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a kereset elutasítását, valamint felperes perköltségben marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte – az elsőfokú eljárás és az ítélet súlyos eljárási jogszabálysértéseire hivatkozással. Az alperes tárgyalás megtartását kérte.

[24] Az alperes elsődleges kérelmének jogi érveléseként arra hivatkozott, hogy felperes igényét a Cstv. szerint nem jelentette be, azt perben nem érvényesítheti.

[25] Az alperes az elsőfokú ítélet megalapozottságát érdemben is vitatta. Ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 78. § (1) a) pontjában foglalt konjunktív feltételeket nem vizsgálta a szükséges mértékben, mert az elsőfokú ítélet [38]-[39] bekezdései szerint az elsőfokú eljárásnak nem képezte tárgyát a szándékosság vagy a gondatlanság vizsgálata, ennek hiányában viszont nem állapítható meg azon három konjunktív feltétel fennállása, amely alapján a felperes jogszerűen élhetett volna az azonnali hatályú felmondás jogával. Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tisztázta, ezért ítélete megalapozatlan.

[26] Alperes hivatkozott arra is, hogy az ISD csoport gazdasági helyzete objektív körülmény, amit nem lehet „cégvezetői döntés”-ként aposztrofálni. Az elsőfokú bíróság előtt is ismert volt, hogy kormányzati beavatkozás vált szükségessé, és az államháztartás finanszírozta fél évig a cég1 munkavállalóinak bérköltségét, ezzel kapcsolatban rendkívüli jogszabályokat is alkotott a kormány. Az alperest kiszolgáltató gazdasági helyzete miatt még gondatlanság sem terheli a bérek kifizetése kapcsán, a felmerült mulasztás tekintetében. Ebből következően felperes azonnali hatályú felmondása jogszerűsége a konjunktív feltétel hiányában nem állapítható meg.

[27] Az alperes hivatkozott arra is, hogy a felperes visszaélésszerű joggyakorlásának bizonyítása kizárólag az elsőfokú bíróság pervezetésnek felróhatóan nem teljesült. Az elsőfokú bíróság jelezte a felperes jogi képviselőjének, hogy indokoltnak tartja felperes személyes jelenlétét a tárgyaláson, hogy szükség esetén szembesíthető legyen az alperes által indítványozott tanúkkal. Két tárgyaláson is meghallgatásra kerültek tanúk, a felperes azonban személyesen egyik alkalommal sem jelent meg.

[28] Az alperes súlyos eljárásjogi szabálysértésnek minősítette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem tért ki az alperes 2023. október 16-án előterjesztett permegszüntető indítványára. Az elsőfokú bíróság eljárásjogi szempontból értelmezhetetlen módon nem fellebbezhető külön végzést hozott, ezért az elsőfokú bíróság ítéletében ki kellett volna térni az alperes permegszüntetési indítványára és annak elutasítása körében indokait ki kellett volna fejtenie részletesen, hogy azzal szemben az alperes jogorvoslati jogával élhessen. Az elsőfokú bíróság ítéletében meg sem említi az alperes ezen indítványát, ezzel alperes jogorvoslati jogát súlyosan korlátozta. A kérelemhez kötöttség elve és az alperes jogorvoslati joga is sérült.

[29] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján és kötelezni kérte az alperest a másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére a becsatolt díjfelszámítás alapján (165.000 forint + 27 % áfa = 209.550 forint) az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont, és (5) bekezdés alapján.

[30] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, a bizonyítékok alapján okszerű következtetésekkel hozta meg ítéletét, sem anyagi, sem eljárásjogi jogszabályt nem sértett. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletének indokolásában, hogy a bérfizetés elmaradása csak szándékosan elkövethető magatartás, és az alperes gazdasági helyzete, annak kialakulása nem vizsgálható a munkaügyi perben.

[31] A Pp. 216. § (1) bekezdésében és 373. § (1) bekezdésében foglaltakra utalással a felperes arra is hivatkozott, hogy az alperes fellebbezésében új érvelést nem hozhat fel, mivel az ellenkérelemváltoztatásnak minősül. Ezzel összefüggésben a felperes hivatkozott arra is, hogy a tanúk a hamis tanúzás jogkövetkezményeire való figyelmeztetést követően tettek vallomást, az alperes fellebbezésében nem is adta elő, hogy álláspontja szerint a tanúvallomásokkal mennyit változtatott volna a felperes tárgyaláson való személyes jelenléte, továbbá ennek elmaradása milyen jogszabályt sértett. Az elsőfokú bíróság a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján a felek által felajánlott bizonyítás lefolytatását követően rendelkezett a tárgyalás berekesztéséről.

[32] Az alperes permegszüntetése iránti kérelmét az elsőfokú bíróság az 40-I. számú végzésben elbírálta, és részletesen megindokolta. Tájékoztatva a feleket, hogy a végzés ellen fellebbezésnek nincsen helye. Ezért ugyanezt az ügydöntő határozatában megismételnie nem kellett. Az alperes a permegszüntetésére vonatkozó indítványát a Pp. 379. § rendelkezéseire alapozva a fellebbezés keretei között is előterjeszthette volna, azonban ezt nem tette meg – tehát a jogorvoslati joga nem volt korlátozva. A felperes kiemelte, hogy nem jelölte meg az alperes, hogy álláspontja szerint milyen eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor ítéletében ki sem tért az alperes permegszüntetés iránti kérelmére.

[33] Az alperes a fellebbezési tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a felperes a perben keresettel érvényesített igényét hitelezői igényként az alperes felszámolójánál nem jelentette be, regisztrációs díjat nem fizetett. Az alperes álláspontja szerint a csőd eljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 37. § (1)-(2) bekezdései alapján a hitelezői igény érvényesítésnek feltétele, hogy a hitelezői igénybejelentés és regisztrációs díjfizetés megtörténjen, a két feltétel együttes megléte jelenti azt, hogy a felszámolás alá került alperessel szemben a felperes igényét érvényesíthesse. A felperes ezt nem teljesítette, ezért az alperes – elsőfokú eljárásban is hivatkozott – álláspontja szerint a felperes „követelése megszűnt”.

[34] A fellebbezési tárgyaláson tanács elnökének kérdésére a felperes jogi képviselője akként nyilatkozott, hogy perbeli igényét a Cstv. szerint hitelezői igényként nem jelentett be a felszámolónál. Álláspontja szerint a Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében nem volt bejelentési kötelezettsége, mivel keresetét a felszámolás kezdő időpontja előtt terjesztette elő, a felszámoló a perben alperes képviseletében járt el, a keresetet megismerte és azt vitatta, ezért a felperes értelmezése szerint perbeli igényét a Cstv. alapján hitelezői igényként nem kellett külön bejelentenie.

[35] Az alperes fellebbezése alapos.

[36] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) a) pontja értelmében az alperes kérelme alapján a fellebbezést tárgyaláson bírálta el.

[37] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. §-ban és a 380. §-ban írt kötelező hatályon kívül helyezési ok a perbeli esetben nem merült fel, az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg.

[38] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. A fellebbezési tárgyaláson – mintegy elsődleges fellebbezési kérelme jogi érveléseként – megerősítette az eljárás során következetesen fenntartott azon hivatkozását, miszerint figyelemmel arra, hogy felperes igényét a Cstv. szerint a jogvesztő határidőben nem jelentette be, azt a perben nem érvényesítheti. Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét, melyet az elsőfokú bíróság 71.M70.149/2022/40. számú végzésével elutasított, erre alapította, továbbá alperes elsőfokú tárgyalás berekesztését közvetlenül megelőző utolsó nyilatkozata is az volt, hogy „Változtatlanul fenntartom, hogy a felperes alperessel szembeni pénzkövetelése a Cstv. alapján jogvesztés folytán megszűnt, bírósági úton nem érvényesíthető követelés.” (71.M70.149/2022/44. számú jegyzőkönyv 8. oldal).

[39] A peres felek a fellebbezési tárgyaláson a tanács elnöke felhívására egybehangzóan akként nyilatkoztak, hogy a felperes a Cstv. 38. § (2) bekezdése szerint nem jelentette be hitelezői igényét a felszámolónak, ezért azt a felszámoló nem vette nyilvántartásba.

[40] A Cstv. 38. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a felszámolás elrendelésének időpontjától kezdődően az alperessel szembeni igényérvényesítés jogi feltétele az, hogy a társasággal szembeni, peresített igény hitelezői igényként a felszámolási eljárásban bejelentésre kerüljön, a felszámoló azt nyilvántartásba vegye. A Cstv. 38. § (2) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja előtt indult peres és nemperes eljárások a korábban eljáró bíróság előtt folytatódnak. A pénzkövetelés érvényesítése céljából a felszámolás kezdő időpontja előtt indult eljárás a hitelezőt nem mentesíti a Cstv. 28. § (2) f) pontjában és a 46. § (7) bekezdésében foglalt kötelezettségek teljesítése alól. A Cstv. 38. § (3) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. A Cstv. 37. § (1) bekezdése értelmében az adóssal szemben fennálló olyan követeléseket, amelyeket a felszámolás közzétételétől számított 40 napon túl, de 180 napon belül jelentenek be, a felszámoló nyilvántartásba veszi és kielégíti, ha az 57. § (1) bekezdésében felsorolt tartozások kiegyenlítése után van rá vagyoni fedezet. A Cstv. 37. § (3) bekezdés alapján a határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.

[41] Tekintettel arra, hogy a felperes a felszámolási eljárásban nem vált hitelezővé, követelésének érvényesíthetősége elenyészett. A felperes kereseti követelésének alperessel szembeni keresetőségi, igényérvényesítési joga megszűnt a jogvesztés miatt, ennek perjogi következménye pedig a kereset érdemi elutasítása.

[42] A másodfokú bíróság hivatkozik a Kúria Mfv.10.030/2016/6. számú precedensképes határozatára, mely szerint a pénzkövetelés érvényesítése céljából a felszámolás kezdő időpontja előtt indított eljárás a hitelezőt (munkavállalót) nem mentesíti a Cstv. 28. § (2) f) pontjában és a 46. § (7) bekezdésében rögzített, az igényérvényesítésre vonatkozó kötelezettség teljesítése alól. A Kúria Mfv.I.10.210/2018/4. számú határozatának elvi tartalma szerint, a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. Erre való tekintettel a felszámolás kezdő időpontja előtt indított munkaügyi per a hitelező munkavállalót nem mentesíti a felszámolási eljárásban történő igénybejelentés kötelezettsége alól.

[43] Utal arra is a másodfokú bíróság, hogy a hitelezői igény bejelentésére irányadó határidő jogvesztő jellege miatt, az alperes erre vonatkozó hivatkozása hiányában is figyelemmel kellett volna lennie a másodfokú bíróságnak arra, hogy a felperes általa beismerten nem jelentette be perbeli igényét a Cstv. 28. § (2) f) pontjában foglaltak szerint, ami a kereset elutasítására vezet.

[44] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[45] Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság a jogvesztő határidőre, a felperes alperessel szembeni igényérvényesítési jogának megszűnésére tekintettel utasította el a keresetet, az alperes fellebbezésében az eljárási szabálysértésekkel és az ítélet érdemi megalapozatlanságával kapcsolatban előadott hivatkozásait nem vizsgálta.

[46] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest az alperes fellebbezési eljárásban jogi képviselével összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíjának megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) a) pontjának és (5) bekezdésének alkalmazásával állapított meg.

[47] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett az elsőfokú és a fellebbezési illeték viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése figyelembevételével állapította meg. A pervesztes felperes a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján és a Pp. 525. § (1) és (3) bekezdései szerint munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a feljegyzett elsőfokú és fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Győr, 2024. június 11.

Dr.Bartus Erika s.k.

a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.

előadó bíró

Dr.Molnár Andrea s.k.

bíró